

Trudne wersety - Zmartwychwstanie

Jana 8:56. „Abraham, ojciec wasz, cieszył się, że miał oglądać dzień mój, i oglądał, i radował się”. Co to jest dzień Jezusowy?

Jak Abraham mógł zobaczyć ten dzień?

Koncepcja „dnia Jezusa” pojawia się w Łuk. 4:18-19, gdzie znajdziemy rozwinięcie proroctwa Izajasza (Izaj. 61:1-3) opisującego wszystkie wspaniałe rzeczy jakich miał dokonać Jezus w czasie trzech i pół roku swej służby na ziemi oraz w okresie Królestwa Chrystusowego. Abraham mógł zobaczyć ów „dzień Jezusa” jedynie za pomocą „duchowych oczu wiary”. W Hebr. 11:17-19 św. Paweł zachwycał się zamiarem Abrahama, aby ofiarować swego jedyne go syna, Izaaka. Apostoł przy tej okazji wyjaśnił, że tym, co umożliwiło sumieniu Abrahama podjęcie decyzji o uśmierceniu własnego dziecka, była wiara (duchowe zrozumienie) w nadchodzące zmartwychwstanie. „Przez wiarę Abraham poniosł na ofiarę Izaaka, gdy był wystawiony na próbę, i ofiarował jednorodzonego, on, który otrzymał obietnicę, (...) sądził, że Bóg ma moc wskrzeszać nawet umarłych; toteż jakby z umarłych, mówiąc obrazowo, otrzymał go z powrotem” (Hebr. 11:17-19).

Abraham rozumiał Królestwo Boże i związane z nim błogosławieństwa co najmniej na dwa sposoby. Po pierwsze, otrzymał obietnicę, że przez jego nasienie wszystkie rodzaje ziemi będą błogosławione. Po drugie, Abraham mógł mieć bliski związek z Melchizedekiem, Królem Salemu, który był zarówno Kapłanem Bożym jak i Królem dla ludzi. Być może wyjaśnił Abrahamowi głębsze znaczenie cennych obietnic, jakie patriarcha wcześniej otrzymał. Powinniśmy naśladować wielką wiarę jaką miał Abraham i trwać blisko Jezusa Chrystusa, naszego króla i kapłana, krocząc Jego śladami. (T-NA)

* * * * *

Mat. 17:3. Mojżesz i Eliasz umarli, a zatem jak mogli ukazać się Jezusowi i uczniom?

Pismo Święte mówi nam, że ukazali się oni Piotrowi, Jakubowi i Janowi w wizji. „A gdy schodzili z góry, przykazał im Jezus, mówiąc: Nikomu nie mówcie o tym widzeniu, aż Syn Człowieczy zostanie wskrzeszony z martwych” (Mat. 17:9). Mojżesz i Eliasz nie powstał z martwych na krótki okres czasu, aby rozmawiać z Jezusem. Uczniowie ujrzeli wizję tych dwóch mężów Bożych jako pewnego rodzaju środka do przekazania im nauki o chwale Chrystusa („zajaśniało oblicze jego jak słońce, a szaty jego stały się białe jak światło”, Mat.

17:2), która była przepowiedziana przez Zakon (przedstawiony w Mojżeszu) oraz proroków (ukazanych w Eliaszu). Uczniowie oczekiwali, że w tamtym czasie Jezus ustanowi swe ziemskie królestwo, lecz On ich przygotowywał na swoją śmierć i zmartwychwstanie (Mat. 16:21-28). Ta wizja miała pokazać uczniom, że Jego „Królestwo nie jest z tego świata” (Jana 18:36). Podobny opis Mojżesza znajdziemy w przypowieści o Łazarzu i bogaczu. „I odrzekł mu: Jeśli Mojżesza i proroków nie słuchają, to choćby kto z umarłych powstał, też nie uwierzą” (Łuk. 16:31). Skoro Żydzi nie przyjęli Jezusa jako Mesjasza na podstawie świadectwa Mojżesza (Zakonu) i proroków (Eliasa), to nie przyjęliby Jezusa również wówczas, gdyby ktoś (czy to Łazarz, czy Jezus) powstał z martwych. (EK)

* * * * *

Mat. 27:50-53. Czy to zmartwychwstanie było spowodowane trzęsieniem ziemi?

Kim są „święci” opisani w tym fragmencie? Czy ktoś inny był kiedykolwiek określany mianem „świętych”? Dosłowne tłumaczenie tych wersetów brzmiałoby: „Ale Jezus znowu zawołał donośnym głosem i oddał ducha. I oto zasłona świątyni rozdarła się na dwoje, od góry do dołu, i ziemia się zatrzęsała, i skały popękały, i groby się otworzyły, i wiele ciał świętych, którzy zasnęli, zostało poruszonych; i wychodząc z grobów po jego zmartwychwstaniu weszli do świętego miasta, i ukazali się wielu.” Najwyraźniej to uczniowie, którzy zostali obudzeni ze snu, opuścili cmentarz gdzie przebywali, aby pojawić się w Jeruzalem.

Niektórzy uważają, że mowa jest tutaj o tymczasowo wzbudzonych prorokach, pomimo potencjalnego problemu interpretacyjnego jak chodzi o wzbudzenie przed zmartwychwstaniem Jezusa. (JP)

* * * * *

Obj. 20:5. „Inni umarli nie ożyli, aż się dopełniło tysiąc lat. To jest pierwsze zmartwychwstanie”.

Czy pierwsze zmartwychwstanie w ogóle nie jest zmartwychwstaniem?

Wydaje się, że pierwsze zdanie nie zostało napisane przez apostoła Jana, gdyż nie znajduje się w najstarszych, znanych manuskryptach i nigdy nie było użyte w manuskryptach pisanych w języku aramejskim (syryjskim, przetłumaczonym w V wieku). Ponadto koliduje ono z kontekstem i oznaczałoby, że w pierwsze

zmartwychwstanie nie jest de facto zmartwychwstaniem. Prawdopodobnie zdanie to zostało dodane w IV wieku, aby pogodzić koncepcję niewidzialnego zmartwychwstania z nowym twierdzeniem, że panowanie Konstantyna rozpoczęło Królestwo Chrystusowe na ziemi.

Niektórzy próbują wytłumaczyć ten fragment poprzez ograniczenie znaczenia słowa „anastasis” (zmartwychwstanie) do „powstania” w znaczeniu odzyskania pełnej doskonałości przed Bogiem. Jednak skoro sam tekst będący przedmiotem dyskusji nie jest autentyczny, to nie ma potrzeby go tłumaczyć i wyjaśniać.

Dowód: Powszechnie uważa się, że wzrok skrybów niejako „przeskoczył” z opisu „tysiąca lat” w wersecie 4 do podobnego odniesienia w wersecie 5, jednak istnieją dowody przeciwne takiemu wnioskowi. Jedyne dowody z czasów przed Konstantynem to manuskrypt Wiktoryna z Patawii (ok. 300 r.n. e.), który pomija to stwierdzenie. Jednakże jeden wiek później Hieronim powiada, że Wiktoryn zawarł ten fragment, podobnie jak sam Hieronim. Siedemdziesiąt greckich manuskryptów Księgi Objawienia, obejmujących najważniejszy Kodeks Synaicki z IV wieku, nie zawiera tego zdania (na 182 manuskrypty w ogólności). Manuskrypt Aleksandryjski z początku V wieku dodaje to zdanie w najwcześniejszej z pięciu jego form, ale w tym zakresie ma on potwierdzenie jedynie w dwóch innych manuskryptach. Niestety, nie mamy żadnych innych manuskryptów z okresu przed IX w. Jednakże dwa manuskrypty z XIII wieku wydają się potwierdzać tekst Ekumeniusza z VI wieku i omijają to zdanie (choć sam komentarz je zawiera). Dopiero w okresie po XIII wieku liczba manuskryptów obejmujących sporne zdanie przewyższa liczbę manuskryptów, w których nie ma tych zmian. W każdym przypadku dopiero późniejsze dokumenty dodają sporne zdanie, w związku z czym najprawdopodobniej nie jest ono autentyczne. (JP)

* * * * *

Psalm 88:5-6 „Zaliczono mię do tych, co zstępują do grobu, Stałem się jak człowiek bez siły.(...) O których już nie pamiętasz, Bo są odłączeni od ręki twojej” oraz Izaj. 26:14, 43:17.

Czy są tacy, którzy nigdy nie zmartwychwstaną?

Psalm 88 to pieśń pouczająca skomponowana przez Heman, Ezrahitę, jednego z najmądrzejszych muzyków świątynnych. Psalm rozpoczyna się od słów: „Panie,

Boże zbawienia mego, we dnie i w nocy wołam do ciebie”. Pieśniarz jest mężem prawym, mającym nadzieję zbawienia. Następnie pisze on: „Zaliczono mię do tych, co zstępują do grobu, stałem się jak człowiek bez siły.(...) O których już nie pamiętasz, bo są odłączeni od ręki twojej”. Autor używa tu porównania „jak” między sobą a tymi, których ostatecznie spotka druga śmierć; sam jednak ma nadzieję zmartwychwstania: „Panie, Boże zbawienia mego, we dnie i w nocy wołam do ciebie (...) a rankiem wita cię modlitwa moja” (Ps. 88:2,14)

Kontekst Izaj. 26:14 obejmuje czas „gdy Twe sądy jawią się na ziemi, mieszkańcy świata uczą się sprawiedliwości” (w.9). Dzień Sądu to Tysiąclecie (Obj.20:4). Kolejne wersety 10 i 11 pokazują upadłych ludzi którzy nie nawrócą się w czasie Tysiąclecia, a którzy przez to kierują się ku samo destrukcji, czyli drugiej śmierci. Kolejne wersety potwierdzają, że po Tysiącleciu, naśladowcy szatana umrą „drugą śmiercią” (Izaj. 26: 13,14): „Panie, Boże nasz! Inni panowie, a nie Ty, panowali nad nami, my zaś oprócz ciebie nikogo nie znamy, tylko twoje imię wysławiamy. Umarli nie ożyją, duchy zmarłych nie wstaną z martwych, dlatego że nawiedziłeś ich i zniszczyłeś, i zatarłeś wszelką pamięć o nich”.

W Izaj. 43:17 jest napisane o Jahwe „który wyprowadza do boju wozy i konie, wojsko i siły zbrojne razem; a oto leżą i już nie powstaną, zgaśli, spłonęli jak knot”. Werset ten nawiązuje do wyjścia z ziemi egipskiej, kiedy to faraon i jego wojsko wraz z rydwanami zostało zalane wodami morza, gdy tylko lud Boży przeszedł na drugą stronę. Ta dynastia zakończyła swe istnienie 39 lat później pod Sharuhem i nigdy więcej nie zmierzyła się z Izraelem (2 Mojż.14:13, 28). Przejście przez morze symbolizuje koniec Tysiąclecia, kiedy szatan i jego zastępy zostaną wypuszczeni „na krótki czas”, a następnie zniszczeni (wtóra śmierć – unicestwienie ludzkich naśladowców szatana, Obj.20:3, 7-10). Zapis Izaj. 43:1-4 jest prorocstwem o „dniach ostatecznych”, natomiast 43:16-21 dotyczy okresu po Tysiącleciu.

Niektórzy stosują oba fragmenty prorocstwa Izajasza do mocarstw, wielkich przedsiębiorstw i grup nacisku, które nigdy nie powstaną po Armagedonie. Dla zainteresowanych: R2338 różni się pod tym względem od IV Tomu, str. 468-469. (EDS)

Przypis Redakcji: Ofiara okupu za grzech pierwotny jest ofiarą za grzech. Dopóki dana osoba nie zostanie uwolniona od pierwszej śmierci, śmierci adamowej, przez krew Chrystusa, dopóty nie może ona podlegać „drugiej śmierci”. Szersze omówienie dwóch poglądów dotyczących problemu Judasza znajduje się w R2283.